

Iuda - Comentarii F. B. Hole

Epistola lui Iuda - Introducere

Asemănare cu a doua epistolă a lui Petru

Epistola lui Iuda prezintă o mare asemănare cu 2 Petru 2.1-3.14, iar aceasta se vede foarte ușor de către orice cititor. Amândouă se referă la cei răi care s-au furișat printre sfinți și amândouă dau pe față adevăratul lor caracter; amândouă citează exemple din Vechiul Testament, cu ilustrări și înștiințări, și amândouă îi menționează, printre exemplele date, pe îngerii care au căzut, precum și cazul cu Sodoma și Gomora; amândouă ne amintesc că nici îngerii sfinți nu și-ar asuma autoritatea, așa cum au făcut acești oameni; amândouă citează cazul lui Balaam; amândouă folosesc o succesiune de comparații ca figuri de stil foarte viguroase și grăitoare, ca să ne arate răul și păcatul teribil și, de asemenea, amândouă vorbesc despre rău, folosindu-l pentru a-i îndemna pe sfinți cu privire la ceea ce este bine.

În epistola lui Iuda, cei răi caracterizați de apostazie

Totuși, dincolo de toate aceste asemănări, este o deosebire importantă pe care trebuie să ne străduim s-o discernem. În epistola lui Petru, oamenii despre care se vorbește sunt învățători falși care merg spre distrugere și care influențează în rău și trag după ei spre distrugere suflete nehotărâte care, deși fac mărturisire că sunt creștini, au lăsat în urma lor o cale deschisă pentru corupția lumii păgâne. În Iuda, despre cei răi nu se spune că ar fi în același fel, însă poziția de împotrivire pe care o iau este chiar mai mult exprimată. Ei sunt caracterizați de o adevărată apostazie, și în legătură cu îngerii care așteaptă judecata, se spune nu numai că îi așteaptă judecata sau numai că au păcătuit, dar și că nu și-au păstrat starea inițială (v.8) sau, cu alte cuvinte, au ajuns apostati. Iuda deci se pare că privește starea de lucruri ca fiind la un nivel mai rău decât o privește Petru.

„Timpul din urmă” (v.18), amintit și de Pavel, Petru și Ioan

De asemenea apostolul Pavel ne înștiințează cu privire la caracterul „zilelor din urmă” în 2 Timotei 3.1-4.5 și dă instrucțiuni slujitorului lui Dumnezeu în vederea celor prezente. Cuvintele folosite se deosebesc foarte puțin între ele. La fel și Petru vorbește despre „zilele din urmă”. De asemenea Ioan în cea dintâi epistolă a lui vorbește despre „ceasul din urmă” (1 Ioan 2.18) cu un sens oarecum mai diferit pentru că el era în ultimul ceas când scria. Nici un „ceas” nou nu avea să intervină între timpul scrierii lui și venirea Domnului. Se va arăta Anticristul, dar mulți anticriști apăruseră ca premergători ai celui mare care va veni. Fiecare din ceilalți scriitori inspirați, Pavel, Petru și Ioan, privește la venirea Domnului Isus ca la înlăturarea finală a răului.

Adresa: către cei chemați (1)

Iuda se adresează către cei „chemați”, adică cei cu adevărat chemați ca popor al lui Dumnezeu. El nu scrie sfinților care formau o anumită adunare, nici credincioșilor iudei deosebiți de cei dintre națiuni: toți cei sfinți sunt înaintea lui. El îi vede în două aspecte: întâi în relație cu Dumnezeu Tatăl, și apoi în relație cu Isus Hristos. Ei ca și noi, sunt „preaiubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați în (prin) Isus Hristos”.

Chemați din lume; preaiubiți de Dumnezeu, păstrați până la sfârșit în Isus Hristos; îndurarea, pacea, dragostea, înmulțite (1,2)

Cât de frumoasă este această notă! - cea dintâi care se prezintă în epistola aceasta. Se adresează sfinților de peste tot, ca fiind chemați afară din lume. Toți sunt preaiubiți în Dumnezeu Tatăl, ca fiind născuți din El; și fiind sub mâna puternică a lui Isus Hristos, toți sunt păstrați. Adevărații sfinți ai lui Dumnezeu sunt obiectele iubirii divine și în ciuda tuturor relelor care pot invada cercurile creștine, ei vor fi păstrați până la sfârșit. Mai mult, îndurarea și pacea aveau să le fie înmulțite, deși relele se înmulțeau în jurul lor. Câtă încurajare este în toate acestea! Câtă siguranță, câtă tărie!. Ținând seama de îmbărbătarea aceasta, vom putea începe să vedem relele expuse și prezise.

Mântuirea noastră comună, scrisă în epistola către Romani

Iuda își propusese să scrie despre „mântuirea noastră comună” dar a fost nevoit să-și schimbe gândul și să scrie epistola aceasta scurtă ca să-i îndemne să lupte pentru credință. Aceasta este o mărturisire importantă și cu totul unică. „Mântuirea noastră comună” este mântuirea în care noi toți participăm și este în adevăr o temă inepuizabilă, încât se poate, cu altă ocazie, ca Iuda să-și fi îndeplinit scopul original, deși nu într-un mod inspirat. De fapt o expunere inspirată a acestei mântuiri a fost dată în epistola lui Pavel către Romani și, în Cuvântul inspirat, Dumnezeu nu Se repetă. Era totuși o nișă în Scriptură care cerea să fie umplută, de acea gândul original al lui Iuda a fost pus deoparte și el L-a onorat pe Dumnezeu, fiind gata s-o umple.

Îndemnul de a lupta pentru credință, care cuprinde tot ce știm despre Dumnezeu în Hristos

Era necesar acum ca acei chemați de Dumnezeu să fie inspirați să lupte pentru credință. A fost dat numai apostolilor să expună cu autoritate credința și s-o lase în Scrieri inspirate. A fost dat doar câtorva oameni, vorbind comparativ, să fie păstori și învățători și să dea îndrumare în credință. Cât de posibil era atunci ca masa celor credincioși să ajungă la concluzia că apărarea credinței și lupta pentru ea ar fi fost numai misiunea câtorva credincioși! De aceea este necesar cuvântul acesta de îndemn. Nu este de condamnat că, având înaintea îndemnul acesta, să fie atât de mulți care consideră că a lupta pentru credință nu este un lucru care să-i privească pe ei, și să-l lase pe seama a celor puțini care au înalte calificări școlare sau care au un fel de rang oficial?

Credința este nespus de prețioasă. Ea cuprinde tot ce cunoaștem despre Dumnezeu în Hristos. De aceea ea trebuie ținută în integritatea ei cu orice cost, și nu numai ținută în mod pasiv, ci luptând pentru ea, activ. Credința a fost „dată sfinților odată pentru totdeauna”. În afirmația aceasta sunt trei lucruri care trebuie notate cu atenție.

Credința a fost dată de Dumnezeu, nu descoperită de noi

Întâi, credința a fost dată, nu descoperită de noi. Ea nu este un lucru produs de oameni și la care s-a mai adăugat puțin câte puțin câte ceva, așa cum este cu „știința” omenească, ci un lucru transmis de Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Știința se formează prin observație și experiență și raționament. Credința a fost revelată de Dumnezeu pentru ca noi s-o primim.

Credința dată odată pentru totdeauna; nu este de așteptat altă revelație

În al doilea rând, credința a fost dată odată pentru totdeauna. Dăruirea ei a luat ceva timp. Ea „a început să fie vestită de Domnul și a fost întărită față de noi de cei care am auzit-o” (Evrei 2.3). În timpul când scria Iuda, dăruirea ei fusese terminată: adevărul revelat fusese completat prin scrierile apostolice. Oamenii de știință așteaptă mereu noi descoperiri; de puține lucruri sunt siguri dincolo de orice îndoială. Noi avem o credință dată odată pentru totdeauna. Dumnezeu a vorbit. Cuvântul Său a fost scris, și noi nu mai așteptăm altă revelație. El nu poate fi corectat, însă poate fi respins. Noi îl primim, dorind ajutor de la Dumnezeu ca să-l înțelegem tot mai bine.

Credința dată tuturor sfinților, prin apostoli

În al treilea rând, ea a fost dată sfinților. Ea n-a fost dată apostolilor și profeților, ci a fost dată prin ei sfinților. Prin urmare sfinții sunt păzitorii ei, și doar oamenii proeminenți sau special dăruți printre sfinți. Faptul acesta are o adâncă însemnătate. „Credința” aceasta se adresează credinței fiecăruia dintre noi. Fiecare dintre noi trebuie s-o primească și s-o înțeleagă, și fiecare dintre noi trebuie să fie gata s-o mențină și să lupte pentru ea când lucrul acesta este necesar. În lumina aceasta oricine poate vedea cât de dezastruoasă a fost ideea că era corect să ai în biserică o clasă specială de oameni rânduiți în mod oficial, ca preoți sau ca slujitori, cărora să le aparțină toate aceste lucruri. A fost o lovitură de maestru a dușmanului, pentru că acolo unde a învins această idee mulțimea mare a sfinților a fost scoasă din acțiune în lupta credinței și ținută într-o stare de copilărie spirituală.

A lupta cu toată tăria

Fiecare credincios trebuie deci să lupte pentru credință, și să se lupte cu toată tăria, având un interes vital în ea. Detalii cu privire la felul în care trebuie să luptăm nu sunt date de Iuda în epistola aceasta scurtă. În alte scrieri aflăm că trebuie să ne ferim de orice armă a firii păcătoase, având un spirit ca al Domnului Isus, blând și smerit, în care să slujim (vezi 2Cor.10:4; 2Tim.2:24,25). Iuda ne îndeamnă să ne întărim noi înșine în credința pentru care luptăm. Dar vom vedea mai multe lucruri despre aceasta la sfârșitul epistolei.

Oameni furișați printre ei, care schimbă harul lui Dumnezeu în desfrânare (4)

Cu versetul 4 începe expunerea sa cu privire la starea de lucruri care se dezvoltă și făcea urgent mesajul dat. Oameni cu un caracter foarte corupt se strecuraseră printre ei, oameni neevlavioși, care schimbau harul lui Dumnezeu în desfrânare și care îl tăgăduiau pe marele Stăpân pe care mărturiseau că-L slujesc. Atunci când am studiat Epistola întâi a lui Ioan, am văzut că erau antihriști care „au ieșit”, în timp ce oamenii despre care vorbește Iuda „s-au strecurat”. Cei dintâi se pare că erau oameni dintr-o clasă sus-pusă, inteligenți și filosofici, care au plecat atunci când ideile lor au fost refuzate. Cei din urmă erau niște destrăbălați care foloseau harul lui Dumnezeu ca o acoperitoare pentru păcatele lor.

Uneori auzim astăzi cum unii oameni aduc obiecții doctrinelor harului, pe temeiul că ele ar putea provoca abuzuri. Răspunsul este că au fost abuzate și în deplină desfășurare mai înainte de a se ajunge la sfârșitul celui dintâi secol; și Scripturile ne spun în ce fel au fost abuzate. Dar, în loc de a coborî doctrinele harului, ni se poruncește să luptăm pentru ele.

Trei cazuri de judecată din partea lui Dumnezeu: necredința lui Israel, apostazia îngerilor și desfrâul Sodomei (5-7)

În versetele 5-7 avem citate trei cazuri care arată cum judecata irevocabilă a lui Dumnezeu este asupra acestui fel de rău pe care l-au făptuit unii oameni neevlavioși. În cazul lui Israel, a fost necredința lor, iar cei necredincioși au fost nimiciți, în ciuda faptului că, la început, ei au avut parte de multe privilegii. În cazul îngerilor, păcatul lor a fost, într-un singur cuvânt, apostazia. Ei și-au părăsit cu totul locul și starea de la început. Aceasta este apostazie; și pentru orice creatură care face lucrul acesta, fie înger fie om, soarta este fără nădejde. Sodoma și cetățile ei surori s-au datat la o totală desfrânare, trecând dincolo de marginile puse de Dumnezeu, și judecata lor este veșnică. Trei înștiințări înspăimântătoare!

Oameni care își pângăresc trupul și care disprețuiesc autoritatea; împotrivirea arhanghelului Mihail față de diavolul (8,9)

Iar oamenii pe care îi demasca Iuda erau marcați de lucruri asemănătoare. Se pângăreau pe ei înșiși prin păcate ale cărnii și, în același timp, erau caracterizați de un refuz arrogant al autorității. Aceasta ne conduce la versetul remarcabil referitor la lupta dintre arhanghelul Mihail și diavolul. Ceea ce citează Iuda nu este scris în Vechiul Testament. Diavolul, deși acum căzut, a fost altădată o demnitate înaltă printre îngeri, și până ce va fi înlăturat de Dumnezeu, demnitatea lui este respectată. Chiar și o demnitate îngerească atât de înaltă ca Mihail a arătat respect. N-a luat asupra lui însuși autoritatea de a-l muștra, ci l-a lăsat pe Domnul să o facă.

În trecere, să învățăm de aici să nu face ceea ce chiar Mihail s-a ferit să facă. Deseori auzim pe oameni vorbind despre Satan într-un fel ușuratic și batjocoritor, și poate că așa am făcut și noi. Să nu ne mai purtăm în felul acesta. Satan este o ființă spirituală care altădată deținea un loc de conducere în ierarhia îngerească. Deși căzut, el încă deține o putere imensă, pe care nu ni se permite s-o disprețuim. Totuși, la adăpostul puterii Domnului nostru, nu avem de ce să ne temem de el.

Oameni care batjocoresc ce nu cunosc, precum animalele fără rațiune (10)

Versetul 10 conține o acuzare foarte categorică. Oamenii care sunt ignoranți și tot atât de aroganți de obicei ajung să se poarte rău cu ceea ce nu înțeleg. Oamenii aceștia nu numai că fac acest lucru, dar se și strică ei înșiși în lucrurile pe care din firea lor nu le pot înțelege. „Ca animalele fără rațiune, care înțeleg numai prin firea lor, ei se corup pe ei înșiși”. Ei râd de lucrurile spirituale; în lucrurile naturale ei înșiși se corup. În adevăr o soartă teribilă!

Trei cazuri citate în Vechiul Testament

În versetul 11 este o schiță ilustrată a comportării acestor oameni și probabil îndeosebi a răului care îi caracteriza și care avea să se continue în cei care îi urmau. Din nou sunt citate trei cazuri din Vechiul Testament care le arată starea. În privința aceasta nu este nimic nou sub soare. Răul mereu ia aceleași forme, merge pe aceleași căi și ajunge la același sfârșit. Iuda spune lucrurilor pe nume. Oamenii aceștia și urmașii lor nu au decât „vai de ei!” înaintea lor.

Calea lui Cain: propria voință în lucrurile lui Dumnezeu

Începutul felului lor de purtare este o umblare pe calea lui Cain. Este calea propriei voințe în lucrurile lui Dumnezeu. Cain a fost cel dintâi care a luat calea aceasta, care îi poartă numele. Vroia să se apropie de Dumnezeu și lucrul acesta în sine era bun; însă vroia să-l facă în propriul său fel, nu în felul lui Dumnezeu. Dar prin faptul că îi îmbrăcase pe cei dintâi părinți ai noștri cu haine de piele, Dumnezeu indicase că moartea era calea Sa, și credința lui Abel înțelesese acest lucru. Cain nu avea credință, își avea propriile sale gânduri. De ce nu era Dumnezeu satisfăcut cu calea care părea dreaptă lui Cain? El vroia să-l aibă propria lui cale, în propria lui voință.

Oamenii aceștia mergeau pe calea lui Cain, care este imens de populară. Sunt mulțumiți de oameni care preferă propriile lor gânduri, și nu ale Cuvântului lui Dumnezeu. De ce nu l-ar place lui Dumnezeu de eforturile lor și de felul cum vor ei să se apropie de El? atâtea timp cât ei îl recunosc, nu se pot ei apropia de El și să l se închine așa cum le place lor? Oricum, în felul acesta ei intenționează să se apropie. Dar vai de ei, pentru că merg pe calea lui Cain; și sfârșitul ei este numai nenorocire.

Rătăcirea lui Balaam: religia care urmărește câștigarea banilor

Pasul următor este acesta: „s-au dat rătăcirii lui Balaam”. Este o totală urmărire a propriilor interese bănești în lucrurile lui Dumnezeu. Religia de felul acesta devine o afacere profitabilă. Balaam era un medium spiritist care își luase pentru sine atât cât îi era profitabil din cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu. Aceasta era rătăcirea pe care o practica Balaam. Rătăcirea pe care o răspândea și prin care înșelase pe mulți din Israel încât îi adusesse sub judecata lui Dumnezeu era această alianță păcătoasă cu lumea idolatră. Și în tot ceea ce practicasese și învățase pe alții, singurul lucru pe care îl număra era câștigarea banilor – iubirea răsplății bănești.

Epistola aceasta vorbește despre „calea lui Cain” și de „rătăcirea lui Balaam”; în 2 Petru citim despre „calea lui Balaam”. Dar în amândouă epistolele gândul în legătură cu el este același, pentru că în 2 Petru 2.15 îl vedem descris ca unul „care a iubit răsplata nedreptății”. Calea lui este descrisă ca „nebunie”. Și nebunia a avut mulți urmași din zilele când scria Iuda, până în zilele noastre. oamenii răi pe care Iuda îi arăta, urmau cu plăcere rătăcirea lui și credem că aceste cuvinte sunt încă aplicabile multora. Este un fapt izbitor că Balaam și învățătura lui rea apar în scrisoarea către adunarea din Pergam (Apocalipsa 2.14), deoarece adunarea aceasta prezenta profetic epoca în care ea a acceptat patronajul lumii, și a început corupția sistemului roman.

În sistemul acesta religios vedem religia ca o putere care strânge bani cu orice ocazie. Cu ani în urmă am văzut în Spania un anunț în care se arăta că orice beneficiu presupus pe care Roma îi oferea de la naștere până la moarte costa bani; de fapt nu era nimic fără ei. Mai mult, după moarte era încă nevoie de bani și iar bani, pentru ca purgatoriul să fie scurtat. Titlul aceluia anunț era „Religia banului”. Istoria Romei de-a lungul veacurilor ne prezintă multe și teribile exemple de oameni care au schimbat harul lui Dumnezeu în destrăbălare, întocmai așa cum ne spune Iuda. Multe alte forme de erezii au în ele un efort puternic de a câștiga bani, deși poate nu în aceeași extindere.

Răscoala lui Core: afirmarea eului în lucrurile lui Dumnezeu

În final este răscoala lui Core, ale cărei detalii ne sunt date în Numeri 16. Păcatul lui Core a fost afirmarea eului în lucrurile lui Dumnezeu, și aceasta a adus asupra lui o pedeapsă rapidă. Cain a trăit mai mulți ani după ce și-a ales calea propriei voințe, Balaam a trăit timp suficient ca să facă ravagii în Israel prin rătăcirea lui, și pentru cel puțin un timp interesul personal părea să fie profitabil. Dar afirmarea de sine însuși a lui Core a avut parte de o judecată rapidă și drastică.

Acesta este stagiul al treilea și final în progresul răului care umple astăzi creștinătatea. Credem că vorbim într-un mod cumpătat când spunem că exemplele ei teribile sunt din plin în orice loc. Niciodată s-au fost oamenii mai încrezători în ei înșiși și în puterea lor în lucrurile religiei. Core s-a înălțat pe sine însuși împotriva lui Moise și a lui Aaron; astăzi oameni care se numesc creștini sunt cu totul pregătiți să se declare împotriva lui Hristos. „Isus Hristos”, spune ei, „gândea așa și spunea așa: dar noi cunoaștem mai bine lucrurile, pentru că aparținem unui secol iluminat”. Un semn foarte sinistru! Acum judecata nu poate fi amânată mult timp.

Supuși voii lui Hristos, căutând gloria Lui și afirmând drepturile Lui

Dar dacă Îl iubim pe Domnul Isus Hristos, să căutăm ca în toate să fim supuși voii Sale, să căutăm gloria Sa și nu a noastră, și în loc de a ne afirma pe noi înșine, să afirmăm drepturile Sale. Să dorim să-l fim plăcuți!

Caracterul răului în timpul lui Iuda descris într-o serie de imagini

Dacă versetul 11 schițează dezvoltarea și sfârșitul răului care conduce la apostazie, ne întoarcem înapoi în versetele 12 și 13 la oamenii care personificau răul din timpul lui Iuda; și este o expunere mai departe a caracterului lor într-o serie de imagini deosebit de bine precizate, al căror sens trebuie să încercăm să-l prindem.

Stânci ascunse la mesele lor de dragoste

Aceștia erau „stânci ascunse” la mesele de dragoste a acestor creștini de la început. Cuvântul acesta, întâlnit numai în acest verset, are sensul unui colț de stâncă acoperit de puțină apă de mare care trece peste el. Tot așa acești oameni răi care se furișaseră neobservați și care acum își luau locul cu îndrăzneală în viața socială a acelor credincioși, erau o primejdie teribilă, întocmai cum o stâncă mai din adânc ar putea fi o amenințare pentru vasele de pe mare. Să se ospăteze era pasiunea lor, nu să hrănească turma. Iuda ne înștiințează cu privire la adevărata lor natură, ca să ne ferim de ei.

Nori fără apă, mânați de vânturi

Apoi, schimbând imaginea, si sunt ca niște nori mânați de vânturi, totuși fără apă. În țara în care scria Iuda norii erau mult bine-veniți, ca dând semne de ploaie. Iar oamenii aceștia păreau să aducă înprosperarea pentru turma lui Hristos obosită; dar ei nu aveau nimic de dat, ei înșiși fiind mânați de puterea lui Satana, a cărui imagine este vântul.

Pomi tomnatici fără rod, de două ori morți

Apoi, ei erau ca niște pomi veștejiți sau „pomi tomnatici”. Și toamna așteptăm să găsim rod în pomi; dar ei sunt fără rod. Oamenii aceștia sunt marcați de promisiune fără împlinire, pentru că sunt de două ori morți – întâi prin firea lor și apoi sub judecata care va veni a lui Dumnezeu. Vorbind despre ei ca dezrădăcinați, Iuda îi vede fără îndoială profetic ca venind sub judecată.

Valuri înfuriate ale mării, care își spumegă rușinile lor

Ei se aseamănă și cu valurile înfuriate și spumegânde ale mării, pentru că nu sunt controlați decât de puterea Satanei; și ei își arătau doar propria lor rușine. Cuvântul de aici este la plural, „rușini”; și înseamnă lucrurile care erau o rușine pentru ei, și nu că ei ar fi simțit vreo rușine cu ele. Probabil că nu, și chiar se lăudau cu ele.

Stele rătăcitoare, în întuneric pe vecie

În al cincilea rând, ei erau ca niște stele rătăcitoare sau meteori, prin faptul că lumina lor avea să se stingă în curând în negura întunericului pe vecie. Acesta din nou vorbește despre judecată și ne aduce înapoi la punctul unde ajunseserăm la sfârșitul versetelor 11 și 12. Toți cunoaștem cu ce viteză un meteor trece de-a lungul cerurilor și se stinge în întuneric. Așa va fi cu ei. Ei nu au o lumină constantă, ca să poată da din ea.

Profeția lui Enoh cu privire la intervenția directă a lui Dumnezeu în judecata asupra celor apostăți (14,15)

Vedem deci că ultime cuvinte din cele 3 versete (11,12,13) indică judecata; și acum în versetele 14 și 15 Iuda ne spune clar cum va cădea judecata peste acești apostăți. Ea va fi prin intervenția directă a Domnului, când Se va arăta în gloria Sa, după cum fusese profețit chiar din zilele lui Enoh.

Întreaga informație pe care Scriptura ne-o dă cu privire la acest om distins se află în foarte puține cuvinte, care sunt totuși pline de semnificație. Geneza 5 ne vorbește despre caracterul demn de laudă al vieții lui, care a umblat cu Dumnezeu nu mai puțin de 300 de ani. Ne spune de asemenea despre sfârșitul lui glorios, mutat în prezența lui Dumnezeu. Evrei 11 ne spune despre credința lui și de viață și răpirea lui. În Iuda aflăm că el era un profet și, din câte cunoaștem, cel mai vechi dintre profeți.

Venirea lui Hristos ca să curețe pământul prin judecată, când nelegiuirea va ajunge la culme (15)

Cel dintâi profet a vorbit despre evenimentele de încheiere a zilei omului când Domnul va veni cu zecile de mii ale sfinților Săi ca să facă judecata. Cuvintele lui arată foarte clar că atunci când El va veni nelegiuirea omului își va fi ajuns culmea și va fi atât de evidentă și izbitoare încât judecata, condamnarea și executarea pedepsei vor fi inevitabile. Repetarea cuvântului neevlavie în versetul 15 este foarte izbitoare. Va fi situația când oamenii neevlavioși vor face și vor spune lucrurile cele mai neevlavioase în felul cel mai neevlavios. La venirea Sa, Domnul îi va dovedi vinovați, încât ei își vor recunoaște vina; atunci El va executa judecata asupra lor.

Deci în cele mai de început timpuri a fost descoperit adevărul că Domnul Însuși Se va arăta ca să Se ocupe cu răul în culmea lui neevlavioasă; totuși numai în timpul Noului Testament ni s-a descoperit că Domnul Isus este Iahve care va veni. Ea va veni nu pentru că evanghelia ar fi pregătit lumea ca să-L primească, așa cum încă mai gândesc unii. El va veni ca să curețe pământul prin judecată, însoțit de sfinții Săi. Alte scripturi ne spun cine sunt acești sfinți, și cum ajung ei în ceruri pentru ca să vină atunci cu El. evanghelia își va împlini lucrarea la care a fost rânduită, prin strângerea laolaltă a sfinților din lume, pentru cer. Atunci judecata își va începe desfășurarea.

Descrierea celor care s-au furișat: cârtitori, nemulțumitori (16)

Avem și alte descrieri a acestor oameni care s-au strecurat pe furiș printre ei, în versetele 16-19. Este de remarcat cum Duhul lui Dumnezeu ne arată clar caracterul lor, ca să fim în stare să-i identificăm. Se spune despre ei că sunt cârtitori și se plâng de toate, adică persoane nemulțumite și pline de critică; motivul pentru toate aceste este nu în cei cu care se arată nemulțumiți, ci în propriile lor poftes. Poftele lor îi stăpânesc în așa fel încât nimic nu i-ar satisface. Ei spun lucruri mari – despre ei înșiși, fără îndoială – pentru că le plac cuvintele umflate, în timp ce totodată lingușesc și admiră persoane cu influență pentru a câștiga ceva în folosul lor. Ce rușinoasă imagine ni se prezintă aici!

Cei strecurați printre ei, descriși ca batjocoritori, oameni firești care nu au Duhul și fac dezbinări (17-19)

Iuda ne spune de asemenea să ne amintim de lucrurile care au fost spuse de apostolii Domnului înainte de a-și scrie el epistola. În 2 Petru 3 citim despre batjocoritorii care vor veni în zilele din urmă și vor umbla după poftele lor, dar și alți apostoli au dat mărturie despre același rezultat. Oamenii pe care îi avea în vedere Iuda erau de felul acesta: umblau după poftele lor, adică erau oameni naturali, neavând Duhul. A avea Duhul este semnul care nu poate greși al apartinerii reale ale lui Hristos. Iuda îi descrie de asemenea ca „cei care se despart” sau „care fac dezbinări”. Duhul Sfânt este puterea unității. Acești oameni fără Duhul provocau lipsa de demnitate. Cu acest cuvânt descrierea lui Iuda despre ei se sfârșește.

O imagine mai întunecată a neevlaviei ar fi imposibil de conceput. Descrierea începe cu schimbarea harului lui Dumnezeu în destrăbălare și tăgăduirea singurului Stăpân și Domn. Ea se sfârșește cu producerea de dezbinări, ei fiind cu totul lipsiți de Duhul lui Dumnezeu. Totuși ei se strecuraseră printre sfinți, pe furiș. Totuși Dumnezeu i-a dat pe față și ei vor pieri ca niște apostăți.

Ce trebuie să caracterizeze pe credincioși în prezența acestor dificultăți

Aici Iuda nu numai că ne dă lumină cu privire la ce este rău; el folosește ocazia ca să ne dea un impuls pentru urmărirea cu stăruință a ceea ce este bun, în măsura în care ne privesc și pe noi aceste lucruri. În versetul 20 el se adresează din nou adevăraților sfinți ai lui Dumnezeu și arată ce anume trebuie să ne caracterizeze în prezența tuturor acestor dificultăți. Îndrumările lui au în mod natural patru părți.

A ne zidi pe credința noastră preasfântă

Întâi, avem să ne zidim pe credința noastră preasfântă. Să notăm cu grijă felul de exprimare. Nu spune că am avea de zidit credința. Am văzut mai înainte în epistola aceasta că ne-a fost dată credința ca un lucru perfect, complet. Nu este nevoie s-o zidim noi; nu-i putem adăuga nimic. Noi suntem cei care avem nevoie să fim zidiți. Noi am primit credința. Acesta este un început drept și adevărat, dar nu trebuie să ne oprim aici; avem nevoie să fim zidiți pe ea, încât ea să devină însăși propria noastră viață. Iuda vorbește despre ea ca „preasfântă”. Noi n-am primit un loc preasfânt ca Israel în vechime; avem în schimb o credință preasfântă. Ea nu trebuie încălcată, nici schimbat ceva din ea.

Să ne amintim acum că scopul principal al acestei epistole este să luptăm cu toată seriozitatea pentru credință. A fi zidiți pe ea este fără îndoială o condiție esențială în privința aceasta. Unii oameni cărora le place să lupte pentru ce gândesc ei, s-ar grăbi să intre în luptă de dragul unei cauze pe care o înțeleg cu totul imperfect, dacă nu chiar deloc. Dar nu aceasta este calea celor ce sunt chemați, preaiubiți de Dumnezeu Tatăl și păstrați în Isus Hristos. Credința trebuie să fie baza pe care zidim, mai înainte de a deveni steagul pentru care luptăm. Și cu cât suntem în mod real zidiți pe ea, cu atât vom fi pregătiți moral și spiritual pentru a intra în luptă.

Rugăciunea în Duhul Sfânt, în dependență de Dumnezeu

În al doilea rând trebuie să fie această „rugăciune în Duhul Sfânt”. Nu „către” Duhul Sfânt, ca și cum am gândi despre El că ar fi un Obiect al credinței, în afara noastră. Avem să ne rugăm „în” El. Iar rugăciunea este exprimarea dependenței de Dumnezeu, care este în afara noastră. Noi suntem foarte dependenți și trebuie să cunoaștem faptul acesta și să-l mărturisim practic în rugăciune. În felul acesta vom fi într-o poziție cu totul opusă celei a oamenilor neevlavioși pe care ni i-a descris Iuda. Aceia se socotesc în totul suficienți în ei înșiși. Și din cauza aceasta disprețuiesc stăpânirea și nu se tem că vorbească de rău gloriile.

Rugăciunile noastre trebuie să fie în Duh; adică avem să ne rugăm ca unii controlați de Duhul care locuiește în noi și care prin urmare cere lucruri care sunt de acord cu gândirea Lui. Rugăciunea care izvorăște din lucrarea Duhului Sfânt în inimile sfinților este în mod sigur și fierbinte și folositoare.

A fi păstrați în dragostea lui Dumnezeu

În al treilea rând, avem să ne păstrăm noi înșine în dragostea lui Dumnezeu. Avem să rămânem în cunoașterea și căldura și puterea ei. suntem convinși, desigur, împreună cu Pavel, că nimic „nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 8.39). Dragostea Lui are o influență puternică asupra noastră, și El n-o va lăsa niciodată să dispară. Avem să fim scăldați în ea, ca o găleată sau un alt vas aruncat în ocean. Atunci vasul acesta este în ocean, și oceanul este în el. Tot așa, dacă ne păstrăm noi înșine în dragostea lui Dumnezeu, dragostea Lui va fi în noi, împărțând viațelor noastre caracterul ei frumos.

Să ne amintim din nou că aceasta se spune sfinților care sunt îndemnați să lupte cu tărie pentru credință. În focul luptei nimic nu este mai ușor decât a deveni iritat sau chiar a te înfuria. Dacă ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu, duhurile ne sunt înălțate deasupra enervărilor care se ivesc de la oamenii dificili și răi, și de la argumentele lor. Un credincios s-ar putea încurca într-o conversație cu oameni care sunt mai presus de el din punct de vedere intelectual, dar dacă el este zidit pe credință și se roagă în Duhul, se păstrează în dragostea lui Dumnezeu, nu va fi înfrânt în luptă. Poate că el nu-i va convinge pe cei care i se împotrivesc, însă orice spectator își va da seama că a fost martor la ceva care este mai mult decât simpla gândire intelectuală.

Venirea Domnului, ca un act al îndurării Sale

În al patrulea rând, avem să așteptăm îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică. Este mult ce avem astăzi, dar este mai mult ce va urma. Suntem oameni cu un viitor. Oamenii răi se pot înmulți în jurul nostru și apostazia totală se poate apropia, dar noi avem o perspectivă minunată și o așteptare măreață în venirea Domnului. Noi îl așteptăm să vină în văzduh, potrivit cu 1 Tesaloniceni 4.15-17, când îi va lua la Sine pe sfinții Săi. Această mare faptă a Lui este descrisă ca îndurare. Noi n-o merităm, tot așa cum nu merităm să fim iertați sau răscumparați. Dar vom avea parte de ea, simplu, pe baza îndurării. Va fi un act de îndurare, încununând toate celelalte acte de îndurare care caracterizează purtarea Sa cu noi. Și aceasta ne va conduce în viața veșnică în sensul ei deplin. Atunci vom avea nu numai viața, dar vom fi și într-o scenă în care viața aceasta își are locul, este acasă la ea și se va desfășura în măsura ei deplină.

Așteptarea venirii Domnului, nu îmbunătățiri în lume sau în biserică

Dar îndemnul este să privim mereu în mod activ la acest minunat sfârșit. Așteptările noastre să nu fie îndreptate spre îmbunătățirea lumii sau a bisericii. Nu avem de așteptat nici chiar treziri – deși Dumnezeu poate dăruia ceva de felul acesta în marea Sa îndurare și, dacă El face acest lucru, să ne bucurăm și să-l mulțumim. Dar noi așteptăm venirea Domnului; și cu cât arde mai luminos această nădejde în inimile noastre, cu atât mai mult vom susține lupta credinței. Cele patru îndemnuri ale lui Iuda, de, se referă la credință, șa Duhul Sfânt, la dragostea lui Dumnezeu și la îndurarea care se va arăta la venirea Domnului nostru Isus Hristos. În privința aceasta avem să ne zidim, să ne rugăm, să ne păstrăm și să privim. Îndemnurile acestea sunt foarte personale, îndreptându-se spre fiecare care îl iubește pe Domnul.

Atitudinea față de două clase de oameni: față de unii , de smuls din foc; față de alții, milă cu frică (22,23)

În versetele 22 și 23 avem alte îndemnuri, cu privire la atitudinea noastră față de două clase diferite de oameni: „de unii” și „pe alții”. Aceștia nu sunt nici oamenii răi dați pe față în această epistolă, nici sfinții temători de Dumnezeu cărora le-a fost adresată ea.

Acei „unii” din versetul 22 se pare a fi oamenii care într-o anumită măsură au fost afectați sau prinși în capcană de oamenii răi. Aceștia trebuie să fie deosebiți cu grijă și tratați cu milă. „Alții” despre care ne vorbește versetul 23 au devenit în mod evident mai adânc implicați în rău și contaminați de el. Chiar și aceștia ar putea fi salvați, deși cel care i-ar ajuta trebuie să se poarte cu un spirit care să nu aibă încredere

în sine. Trebuie să se teamă de focul care amenință să-i termine și să urască și carnea care i-a întinat. Numai dacă se poartă cu acest spirit va fi scăpat să nu se ardă sau să se întineze și el însuși, și să fie în stare să le fie de folos.

Acesta este un cuvânt foarte important pentru noi, pentru că în mod natural suntem foarte înclinați să tratăm la fel pe toți care sunt implicați în vreun fel în astfel de lucruri neevlavioase. Poate observăm răul și ne arătăm foarte tăioși împotriva lui, gata să punem laolaltă pe cel care a fost înșelat și pe înșelător, lăsându-i în întinarea lor, cu nimic altceva înaintea lor decât focul. Nu trebuie să fie așa. Trebuie să ne amintim cuvintele: „făcând o deosebire”.

Glorie lui Dumnezeu, care ne poate păzi de orice cădere (24,25)

Ce plăcut este contrastul dat de versetele 24 și 25 față de tot ce a fost mai înainte! Am ieșit din întunericul răutății și apostaziei umane, și chiar din certurile și eforturile adevăraților sfinți în prezența răului, la lumina clară a puterii și a gloriei lui Dumnezeu. Ochii ne sunt îndreptați spre „Acela care poate să vă păzească de cădere”. Aici, și numai aici este odihna reală a inimii.

Avem să luptăm pentru credință, să ne zidim pe ea și să lucrăm ca să salvăm pe alții din întinare și condamnare, dar nu putem afla odihnă în noi înșine sau în eforturile noastre. Avem har să ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu, cel puțin într-o anumită măsură, totuși putem afla odihnă numai în faptul că El poate să ne păzească de orice cădere și să ne prezinte fără vină înaintea prezenței gloriei Sale.

Pentru că El poate, nu avem decât să ne condamnăm pe noi înșine pentru orice cădere pe cale. Totuși deși noi am putea cădea, în cele din urmă nu vom fi căzuți. Vom fi aduși în prezența gloriei Sale care ne stă înainte, și nici chiar lumina acelei glorii nu va descoperi vreo vină în noi. Cât de minunat! Ce triumf al harului și al puterii lui Dumnezeu!

Nu ne rămâne nimic altceva decât să ne plecăm în prezența acestui Mântuitor – Dumnezeu, prin Domnul Isus, și să-I atribuim Lui glorie, măreție, stăpânire și putere, și acum și în toate veacurile. Amin.

clickbible.org